प्रागुदीच्यां दिशि हयं ददृशुः कपिलान्तिके ।
एष वाजिहरश्चौर आस्ते मीलितलोचनः ॥ ९ ॥
हन्यतां हन्यतां पाप इति षष्टिसहस्रिणः ।
उदायुधा अभिययुरुन्मिमेष तदा मुनिः ॥ १० ॥
स्वशरीराग्निना तावन्महेन्द्रहतचेतसः ।
महद्व्यतिक्रमहता भस्मसाद्भवन् क्षणात् ॥ ११ ॥
न साधुवादो मुनिकोपभर्जिता नृपेन्द्रपुत्त्रा इति सत्त्वधामनि ।
कथं तमो रोषमयं विभाव्यते
जगत्पवित्रात्मनि खे रजो भुवः ॥ १२ ॥
यस्येरिता सांख्यमयी दृढेह नौर्यया मुमुक्षुस्तरते दुरत्ययं ।
भवार्णवं मृत्युपथं विपश्चितः परात्मभूतस्य कथं पृथङ्मतिः ॥ १३ ॥
यो ऽसमञ्जस इत्युक्तः स केशिन्यां नृपात्मजः ।
तस्य पुत्त्रो ऽंशुमान् नाम पितामहहिते रतः ॥ १४ ॥
असमञ्जस आत्मानं दर्शयन्नसमञ्जसं ।
जातिस्मरः पुरा सङ्गाद्योगी योगाद्विचालितः ॥ १५ ॥
आचरन् गर्हितं लोके ज्ञातीनां कर्म विप्रियं ।
सरय्वां क्रीडतो बालान् प्रास्यदुद्वेजयन् जनं ॥ १६ ॥
एवंवृत्तः परित्यक्तः पित्रा स्नेहमपोह्य वै ।
योगैश्वर्येण बालांस्तान् दर्शयित्वा ततो ययौ ॥ १७ ॥
अयोध्यावासिनः सर्वे बालकान् पुनरागतान् ।
दृष्ट्वा विसिस्मिरे राजन् राजा चाथान्वतप्यत ॥ १८ ॥
अंशुमांश्चोदितो राज्ञा तुरंगान्वेषणे ययौ ।